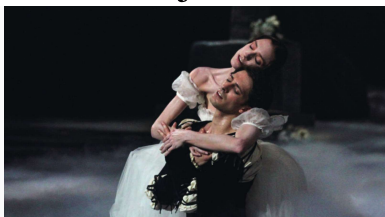

Den nye store balletbog

Et af de mange smukke fotos i Meinertz' værk, Ballet. Her ses Dorothee Gilbert og Mathieu Ganio i balletten Giselle. Pariseroperaens Ballet, 2015. Fotograf: Svetlana Loboff

Vivi Flindt 10.12.2022

BALLET // BOGANMELDELSE – Alexander Meinertz har med minutiøs indsigt i kunstarten skrevet et imponant værk om ballet, skriver tidligere solodanser Vivi Flindt.

Ballet

Forfatter: Alexander Meinertz

Forlag: **Gyldendal**. 2022. Indb., illustr., 456 sider.

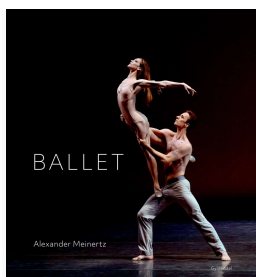
Da postbuddet afleverede denne pakke på min adresse, var mine første ord: ”Wow, hvor er pakken tung.” Det i sig selv varslede om en rigtig stor og fyldig bog om den vidunderlige kunstart ballet.

Og her sidder jeg så med det nye, imponante værk med utrolig mange imponerende farvebilleder og detaljer. Den passer i hvert fald ind i min samling af bøger om kunstarten.

Med stor iver har jeg kastet mig over bogen. Ikke i kronologisk gennemlæsning fra A til Z, det kan man som anmelder sjældent nå, så jeg har valgt at studere den løst og fast og finde vej ind til, hvordan sådan et værk bedst læses.

[Dette nye værk fra Gyldendal er en berigelse. Bogen kan ses som en opfølgning på tidligere store balletbøger](#)

Ballet har jo fyldt hele mit liv, intet mindre. Allerede som 3-årig begyndte jeg at danse ballet hos **Hans Brenaa**, så dette fag og denne kunstart optager mig stadig inderligt den dag i dag efter så mange års trofast arbejde i **Terpsichores** tjeneste.

Fra klassisk til kontemporær dans

Det smukke farvefotografi på forsiden af *Ballet* viser et par, hvor kvinden har udslået hår og er iført en “badedragt”, og herren har bare fødder. Det er, hvad man kategoriserer som Moderne Dance, Neo-classical eller Contemporary – kært barn mange navne. Forsiden prydes altså ikke med tylskørt og tåspidssko, som de fleste ellers nok forbinder med ballet, og det indikerer værkets større fokus på ballet i tiden efter 1960’erne.

I Alexander Meinertz’ forord forklares det, at bogen bevidst ikke er 100 % kronologisk opbygget, og derfor kan den fremstå som lidt svær at navigere i. I de efterfølgende kapitler forklarer Meinertz historiens opdeling fra fx “Ballet Russe” helt over til “Kontemporær dans”. Den fortælling hjælper med at finde rundt i det omfattende værk.

[Meinertz’ bog indfanger de store sammenhænge, som styrker vores forståelse for kunstarten og læsernes egen oplevelse i salen](#)

De mange bogsider, godt 500, byder på analyser og beskrivelser af udvalgte balletter, og derimellem får vi læsere grundige personportrætter af kendte dansere og koreografer. Altid er det interessant at læse om hele den historiske baggrund for ballettens oprindelse.

Ajour og indsigtsfuld

Dette nye værk fra Gyldendal er en berigelse. Bogen kan ses som en opfølgning på tidligere store balletbøger – fx *Balletbogen* af Erik Aschengreen fra 1986 – især fordi Meinertz inkluderer de allernyeste balletter af koreografer, som vi netop nu har lært og hørt om.

Værket er virkelig *up to date*, og det er måske netop det kontemporære, der er Meinertz’ største styrke, og hvor hans dybeste personlige interesse ligger.

Deres generations førende solodansere ved Den Kongelige Ballet, Ida Praetorius og Andreas Kaas, i *Pas de la Vestale*, 2022. Foto: Karoline Lieberkind

Meinertz er utrolig vidende og har en imponerende, minutøs indsigt i sit stof. Han kan i ord fortælle læserne om mønstre i koreografien og bruger flere steder den franske ballet-terminologi i beskrivelser af trin.

Her er et eksempel, hvor Meinertz som ekspert omtaler Balanchines Symfoni C:

“I finalen indtager de fire satsers dansere efter hinanden scenen i række efter række af repetitioner af Balanchines koreografiske temaer, før alle 48 dansere til slut samles i en brusende virtuos trinfinale, der fører dem frem til forscenen, og et slutableau, hvor demisolisterne løfter deres partnere op på skulderen, og ballarinaerne drejer gennem en pirouette ud i en figur, hvor ét ben løftes til siden i en *à la seconde* og trækkes ind til knæet i en *retiré*, hvorefter overkroppen tippes til modsatte side.”

Detaljer, som vi balletkendere forstår – men måske ikke nybegyndere, så her er teksten henvendt til et vidende eller meget interesseret publikum.

Begrænsningens kunst

Det er inden for balletverdenen svært at skille de mange bevægelseskategorier fra hinanden. I mine øjne vil der altid være betydningsfulde koreografer, som også kunne være beskrevet – fx hollandske Hans van Manen, der var kunstnerisk leder af Dutch National Ballet og koreograf på utallige balletter fra 1955-2014. Eller engelske Christopher Bruce, der i mange år var leder og huskoreograf for Ballet Rambert i London, og tyske Pina Bausch, som dog nævnes for sin fortolkning af *Sacre du Printemps*, men ikke med så mange linjer. Måske fordi hun specifikt brugte betegnelsen “Tanztheater” om sit eget kompagni.

Flandernballettens Aki Saito og Wim Vanlessen, 2012.

Foto: Leo Mason

Som balletkyndig tillader jeg mig at savne opsætningen af *Askepot* (1985) på Den Norske Opera, kreeret af Flemming Flindt i samarbejde med Bjørn Wiinblad, en helt dansk produktion – det skal da huskes. Jeg savner endvidere en omtale af La Scala i Milano.

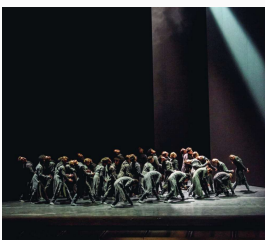
Det er forståeligt nok, at der findes vældigt meget stof om de mange betydningsfulde koreografer og balletkorps i hele Europa og USA, så hvor man skal benytte begrænsningens kunst, kan diskuteres – der vil jo altid være den ”trettende fe” gemt i et hjørne.

Da nu bogen er skrevet på dansk og (foreløbig) rettet mod et dansk publikum, kunne det være interessant at få lidt bonus-info om, hvilke af balletterne, der har været opført på Det Kongelige Teater, andre danske scener, på TV eller ved gæstespil.

En sand fornøjelse

Men husk nu – ballet er en visuel kunstart og skal ses live (eller på en god skærm) – og kan ikke opleves til fulde kun gennem ord, beskrivelser og billeder. Meinertz’ bog indfanger de store sammenhænge, som styrker vores forståelse for kunstarten og læsernes egen oplevelse i salen.

Til slut et stort tillykke til forfatteren med et meget flot resultat, der osrer af utrolig megen viden og dyb, utrættelig kærlighed til kunstarten. Må den komme til at glæde mange gamle og nye publikummer.

Balletten *Flight Pattern*, Royal Ballet, 2016. Foto: Bill Cooper

Læs mere om **ballet i POV her**

Alexander MeinertzballetDen Kgl. BalletkoreografiVivi flindt

Vivi Flindt

Balletdanser Vivi Flindt var i 1960'erne og 1970'erne en af Den kongelige Ballets helt store profiler. Uddannet og trænet i klassisk ballet og Bournonvilleskolen, udnævnt til solodanser i 1967 og særligt berømt for det moderne repertoire. Har